

Maksimalindtægten for Fiskere i Kjøbenhavn og Københavns Nærhed og ogsaa maaske i andre Byer, selv om ikke de kunne naa en ret meget højere Indtægt end den nævnte, dog maatte kunne sættes lige saa højt som den, man har fastsat for Haandværkets og Industriens Arbejdere. Thi man maa naturlig gaa ud fra, at den Fisker, der bliver fuldstændig Invalid ved Udførelsen af sit Arbejde — det er jo Tilfælde, som meget sjældent forekomme, lige saa lidt som det forekommer for Industriens Arbejdere; det er i alt Fald de sjældnere Tilfælde — har, naar han lever under samme Forhold som Industriens Arbejdere og har samme Trang til Livsfornødenheder som disse, Krav paa at faa samme Understøttelse for sig og sin Familie, som Arbejderne faa i Henhold til den i sidste Samling vedtagne Lov. Imidlertid er Forholdet jo dette, at der er Trang til Stede til en saadan Lov; det erkendes, synes jeg, fra alle Sider. Det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) talte jo ikke herimod, men mente kun, at man dels skulde skaffe yderligere Oplysninger gennem en Optælling af Ulykkestilfælde i al Almindelighed, og dels skulde man ogsaa se, hvorledes den sidst vedtagne Lov, der jo først træder i Kraft i Begyndelsen af det kommende Aar, virker. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlems Udtalelser betyde, at heller ikke Flertallet mener, at Spørgsmaalet er løst, men at man vil være villig til at virke med til dets Løsning, saaledes at det kommer til at omfatte betydelig flere end efter den nugældende Lov og forhaabentlig vil komme til at omfatte alle. Under disse Omstændigheder er der, synes jeg, noget Haab om at finde en eller anden Form for en Løsning. Det, man skal naa til, skulde jo heller ikke være en midlertidig Foranstaltning; thi jeg er bange for, at denne væsentlig vilde bidrage til, at Spørgsmaalet gaar ud af Dagsordenen. Derved vil maaske for en urimelig lang Tid adskillige blive holdte ude fra Forsikring, og alle de Ulemper, der klæbe ved en daarlig Løsning, blive fortsatte. Selv om det derfor kan være drøjt nok, maa man under saadanne Omstændigheder naturligvis hellere vente et Aar eller to paa den endelige Løsning, fremfor at faa en midlertidig Løsning, som vil vise sig i høj Grad utilfredsstillende.

Ved et Uheld fik jeg ikke Lejlighed til at tale, før den højtærede Minister tog Ordet, og jeg vilde derfor gerne benytte denne Lejlighed til at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister an-

gaaende Ulykkesforsikringsloven af 7de Januar d. A. netop i Anledning af de Besvarelser paa Spørgsmaal, der ere fremkomne fra Arbejderforsikringsraadets Side. Jeg læste saaledes forleden Dag, at man havde besvaret en Forespørgsel om, hvorvidt en Tømmerhandlers Arbejdere ved Losning eller Lastning komme ind under Loven, derhen, at de ikke ville komme under Loven, uden i det Tilfælde, at de arbejde for en Arbejdsgiver, der driver Losning og Lastning som sit Erhverv. Jeg tror, at det er en noget for bogstavelig Udtydning, der her er gjort. Tømmerhandleren skal indskibe og udskibe sine Varer, i hvert Fald udskibe dem, naar han faar dem fra fremmed Land ad Søvejen, og han kan naturligvis ikke sælge sine Varer, medmindre han faar dem lossede op og bragte hjem paa sin Plads. Jeg synes derfor nok, at det er en noget haartrukken Fortolkning, og den har i hvert Tilfælde i høj Grad forbavset mig, da jeg saa den. Jeg vilde gerne spørge, hvorledes disse Fortolkninger fremkomme, om Forholdet er dette, at Arbejderforsikringsraadets saaledes uden videre for egen Regning giver sig til at besvare disse Principspørgsmaal og besvare dem afgørende, eller der finder en Konference Sted mellem Raadet og Ministeriet, forinden disse Afgørelser træffes. Naar Loven først er traadt i Kraft, og der er Tale om at afgøre de enkelte Tilfælde af Skader, forstaar jeg vel, at Raadet selvfølgelig maa handle i fuldstændig Overensstemmelse med Lovens Forudsætninger og de Regler, der ere givne for dets Virksomhed, men jeg synes, at det er ret uheldigt, at man begynder at fortolke Loven, forinden der endnu foreligger konkrete Tilfælde; thi derved kommer man let til at skabe en Praksis, med Hensyn til hvilken det dog er et meget stort Spørgsmaal, om det har været forudsat ved Lovens Vedtagelse. Det er jo sikkert nok, at, naar dette skulde vise sig at være holdbart, vil Lovens Virksomhedsomraade blive meget stærkt begrænset, og heri ligger naturligvis en yderligere Opfordring til at søge at faa den Lovgivning suppleret. Ud fra dette Synspunkt kan jeg for min Del kun hilse med Tilfredshed, at der vedblivende fremsættes Forslag, som tvinge Rigsdagen til at beskæftige sig med det Spørgsmaal. Saa naa vi vel forhaabentlig ogsaa til en Løsning i en ikke alt for fjern Fremtid.

Ordføreren for det andet Forslag (J. Hage): Jeg skal først tillade mig en Bemærkning til det ærede Medlem, som nu